

ÖZGÜR BACAKSIZ

DELİ ÇOCUĞUN GÜNCEİ

DESTEK YAYINLARI: 410
EDEBİYAT: 127

DELİ ÇOCUĞUN GÜNCESİ / ÖZGÜR BACAĞSIZ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlkur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ocak 2014

1.-8.Baskı: Ocak 2014

9.-10.Baskı: Mart 2014

11.Baskı: Temmuz 2014

12.-13.Baskı: Ekim 2014

14.-19.Baskı: Ocak 2015

20.-23.Baskı: Şubat 2015

24.-26.Baskı: Mart 2015

27.-29.Baskı: Nisan 2015

30.Baskı: Haziran 2015

31.-33.Baskı: Ağustos 2015

34.-35.Baskı: Ekim 2015

36.-37.Baskı: Kasım 2015

38.-39.Baskı: Şubat 2016

40.-41.Baskı: Mart 2016

42.-43.Baskı: Mayıs 2016

44.-45.Baskı: Ağustos 2016

46. Baskı: Ekim 2016

47.-48.Baskı: Aralık 2016

49.-50.Baskı: Mayıs 2017

51.-52.Baskı: Eylül 2017

53.-55.Baskı: Şubat 2018

56.Baskı: Haziran 2018

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4994-07-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

ÖZGÜR BACAKSIZ

DELİ ÇOCUĞUN GÜNCESİ

*“Büyümemde, delirmemde, yalnızlığımda
emeği geçen herkesin gözlerinden öperim”*

Bu kitaptaki tüm düşünceler, bilgiler ve paragraflar bir anlık yıkım, refleks, dürtü, acı, endişe sonucunda yıllar önce derlenip toparlanmıştır. Bazı olayların, travmaların, kayıpların etkisini azaltacak en etkili iksir, rasgele kâğıda dökülen yazılardır. Bu yazılar ki; bir hayatın bekçileri, tecrübeleri, demirbaş misafirleri...

Bir tutam delilikti benimkisi, tüm yaşanmışlıklara inat.

8 Eylül 2009

GİRİŞ

Ortaokuldaydım, matematikten hiç anlamazdım, bir gün yapabileceğim sorular çıkmıştı. Testten 94 almıştım sanırım, matematik tarihindeki en yüksek notumdu benim aslında, gururlanmıştım, gerilmiştim, başım dikti. O zamanlar bize bu testleri verip ailemize götürmemizi, imzalatmamızı isterlerdi. Ben de mutlu bir halde eve gittim, testi babama gösterdim, “94 aldım baba!” dedim.

“Oğlum geriye kalan 6 puana ne oldu?” dedi.

Sonra daha çok nefret ettim matematikten, hevesim kalmadı.

Öyleydi işte.

**Öyle ideal, amaç, hedef geç onları evlat geç.
Önce ezileceksin, hırslarının kurbanı olacaksın,
kıskançlık, doyumsuzluk derken başkalarını ezeceksin.
Yani anlıyor musun evlat işte insan budur, insan aşağılık
bir varlıktır ve hepimizde bu aşağılıktan bir tutam
vardır. Şimdi sok o mantığını cebine.**

Matematikten Mahrum Kalanlar Derneği

Küçükken ilkokula gittiğim dönemlerde babam tarafından sürekli geri zekâlı lafıyla dürtülürdüm. Nedeni bassitti aslında, matematikten anlamamam. Babam bir eğitimciydi, her zaman fazlasını isterdi. Bende de fazlasını verecek beyin yoktu. Çarpım tablosunu bile yıllar sonra ezberleyen bir insandım, kafamı problemlerden çok platonik aşkıma verirdim. Normaldi, hiç üstüne düşmezdim kesirli sayıların, dört işlemlerin. Aklım hep başka yerdeydi, dalardım başka şeylere. Şimdi diyorum ki, iyi ki anlamamışım matematikten, hiç işime yaramadı. Engel bile olmadı Platon'u okumama, Nietzsche'yi anlamama, iyi şeyler yapmama, yazmama, çizmeme... Hiçbir şeye engel olmadı, matematik fazla bir şey değilmiş, zaten öğrenseydim de sürekli bilmediğim yanları çıkacaktı, üzülecektim...

Hayatımın geri kalan kısmını matematiksiz geçirmiştim, mutluydum... Belki de matematiği anladıktan sonra başka dünyalarda olacaktım, daha zeki bir dünya, daha zeki insanlar arasında... Bunları istemediğim için mutluydum, Tanrı bana bir fırsat sundu ve matematikten yıllarca anlamadım... Güzel bir fırsattı... Farklı büyüdüm, farklı işlere girdim, farklı şeyleri okudum, farklı insanlar arasındaydım. Her şey istediğim gibiydi... Farklı olmak istedim. Sınırlamadı hayatımı matematik.

Belki de onu anlayanlara özel bir dünyaydı matematik, bize göre değildi. Bizim farklı bir dünyamız vardı, birilerine göre aptalların dünyası ama diğerlerine göre her şeyden uzak bir dünya, saf bir dünya.

Bazı Teyzeler Candır.

Üniversitedeyiz, Adıyaman'daki ilk kış günleri, hava ayaz, her gün giydiğin çorap ayağının içinde buz tutmuş. Eller nasır, kulaklar kırmızı.. Ev sahibi çağırdı, odun sobası çıkardı bize, yukarı çıkardık. Soba var, gazete var, yakacak başka bir bok yok... Öğrencilik işte, bir de umut'un kolonyası... Odun yoktu, kolonya dökerek ısınırdık... Her gün bir kutu kolonya alırdık... Üşürken, daha doğrusu için üşürken aklına daha sıcak, karışık fikirler geliyor. Bunlardan bir tanesi de ev sahibinin bodrumdaki odunlarını ikişer ikişer çalmak, gerçekten çok sıcak fikirdi... hâla hunharca gülerim bu duruma. Odun işinde her gün nöbetçi vardı, günün nöbetçileri kampüsten gelirken aşağıdan da 2 tane odun kaparak (çalarak) gelirdi... gerçekten bu plândan sonra iyi ısınırdı ev... Odunun çuvalı pahalıydı alamazdık... daha sıcak gelirdi ev sahibinin odunu, harbiden çatur çatur yanardı... Hakkını vermek lazım iyi odun almıştı.

Günlerden bir gün, umut adlı arkadaşımız sobaya fazladan odun atıyor, gelirken 4-5 tane getiriyor yanında, tepiyor gazeteleri, kartonları, üstüne sıkıyor kolonyayı, veriyor ateşi sobaya... Soba o biçim... Birden tepiyor ve patlıyor, ses tüm apartmanda duyuluyor... Ve binadaki tüm bacalardan duman çıkıyor...

Aradan 5 dakika geçmedi kapı çaldı, umutta yanımda,
baktım ev sahibinin karısı,
buyur ablacım dedim,

- ‘Kaçak odun çalarsanız patlar oğlum’ dedi.

Odun gibi kaldım kapıda, ikimizin de yüz kıpkırmızı...
Abla dedim kusura bakma, bir iki tane aldık çıkarken...

- ‘oğlum yarısını götürmüşsünüz, ziyanı yok, başka bir şeyimizi çalmayın odunumuzu çalın ‘ dedi.

Bunu dedi ya bana, içim hiç olmadığı kadar ısındı...
içim öyle bir hoş oldu ki.

Bazen elden gelmez, çalarsın, üşürsün, tanrıya sığınırısın...

Bazen de yanıbaşındaki komşuna...

Ellerinden öperim teyzecim!

İronik Varoluş

Başına gelen onlarca şeye, kabuk tutmuş, tarifi edilemeyen derin acılara ve hükmü kalmış bir geçmişe sürekli sövebilirsin, sitem edebilirsin. Ama görüyoruz ki küçük bir güzellik altında her şeye yeniliyoruz. Bir bebeğin bakışına, başka birisinin gülüşüne, vapurdan esen rüzgâra, bir dokunuşa... Bunca varoluş nedeni varken bazı şeylere kızgın kalmak oldukça zor. Kalbin patlamaya hazırken ve kendimi bir intihar notu gibi bırakmak isterken sevenlerinin o tatlı tılsımına yeniliyorsun. Sakinleşmeyi, tutunmayı özüne kazıyorsun. Sonrasında yağmur gibi akıp gidiyor her şey. Gök gürültülü, sağanak. Ve sonrasında temiz bir sokak gibi canlı.

Sonsuz minnet duyuyorsun acılarına, salaklıklarına, deliliklerine, yaşanmışlıklara. Her an için...

İnsan Her Duyguya Muhtaçtır, Alışıktır

İnsanın hamurunda vardır her şeye alışması, doğuştan başlar bu süreç. Doğum günü pastalarıyla mutlu olan, gençlik yıllarında aşk acısı çeken, biraz daha ileriki dönemlerde maddi sıkıntıya giren insan bu aralıklarda bin bir türlü duygunun tadına bakar. Çocuklukta içimizde oluşan mutluluk yerini zamanla karamsarlık ve düşünceyle çekilen sancıya bırakır.

Kötü bir şey midir duygu yoğunluğu? Kötü bir şey midir insanın her şeye alışması? Kötü bir şey midir gidenlerin arkasından bakmak?

İnsan aldıklarıyla, çektikleriyle, yaşadıklarıyla deneyimli olur, gürültülü tepkileri zamanla yerini tepkisizliğe bırakır. Dinginleşir, alışır insan. Vakti zamanında bünyede “Yuh!” tepkisi yaratan bir olay, ileride gayet normal olarak karşılanır. İnsanın beyninde *unutmak* gibi bir kavram olduğu sürece insan her duygunun altından kalkar, her duygunun boyunduruğundan kurtulur, her duygunun boşluğuna alışır. Kendisi buna *alışamadım* dese de kalp ve beyinde o artık her şeye alışmıştır. Bu bir bağışıklık gibi hayat boyu devam eder.

Dostoyevski'nin de dediği gibi, “İnsan, her şeye alışan bir yaratıktır.”

Asla iyileşmeyecek çocukluk yaraları vardır, her zaman hayatınızın bir köşesinde duruyorlardır. Görmez, dokunamazsınız... O yaralar hâlâ içinizdedir.

● Hayvanları çok seven çocuğun civcivini kediye kattırması.

● Salıncakta son sürat sallanırken önümüzden geçen elemana çarpmak, ahını üzerinden kolay kolay atamamak.

● İlkokulda yediğimiz unutulmaz tokat.

● Bizim için en önemli olan kırmızı kalemin kaybolması.

● Hastalandığımızda akan anne gözyaşları.

● Kışın soğukunda kötü bir montla okula gitmek.

● Platonik aşk yaşadığımız insanların başka insanlara bakması.

● Kaş yarılmaları.

● Haksız yenilen baba dayaağı.

Bu ve buna benzer olayların artık tıbben çözülmesi mucizedir. Erikson'a göre asla tamamlanamayacak bir yanınızdır ve anınızdır bunlar, kişiliğinizdeki eksik yandır. Geçmeyecek şeylerdir. Hatırlandıkça, geçmez...

Bir Düşün Başlangıcı, Bir Düşün Bitiştir

Çok iyi hatırlarım o günleri, çocukluğumda kurumuş bir kaktüs vardı balkonumuzda. Sulardım onu her gün, iyi bakardım ona tekrardan yeşermesi için, ama her sabah uyandığımda onu buğday sarısı gördüğümde içimi acıttırdı. Çocukluk umuduydu bu, belki bir bitki olduğunu bile bilmiyordum o zamanlar. Ama istediğim tek şey onun tekrardan yeşermeseydi. Aylar geçtikçe çıplak ayakla balkona gidişim ve onu yeşermeden görmek hayal kırıklığıydı benim için. Çocuktum, umudumu hissediyordum, o yeşerecekti. Belki konuşamıyordum ama biliyordum, buğday sarısına inat, yeşil gözlerimin umudu onu yemyeşil yapacaktı, toprağa teslim olmayacaktı, yeşerecekti.

Ve bir gün onun yavaş yavaş yeşerdiğini gördüm, her gün çok az yeşeriyordu. Bu azlık beni fazla mutlu etmiyordu, çünkü ben bu azlığın umudumun başlangıcı, müjdesi olduğunu bilmiyordum. Bir gün balkona çıktığımda o yemyeşildi, kırmızı bir çiçeği vardı. Çiçeğine elimi attığımda dikenini parmağımı kanatmıştı. İlk defa kaktüs acısını hissetmiştim... Çok ağlamıştım, çünkü o benim her sabah uyandığımda çocukluk duygularımın arkadaşıydı. O günden sonra kaktüse bir daha bakmadım, korkmuştum.

Ve yıllar sonra biraz da olsa anlamıştım bu karmaşık duyguyu, *umut bir düşün başlangıcı, aynı zamanda bir düşün bitiştiriydi*. Hayatın kuralıydı bu, sevmek bazen insanın canını yakıyordu...

Bilinmeyen Müzikler, Bilinmeyen İnsanlar, Bilinmeyen Rüyarlar Lazım Bazen İnsanoğluna

Bir istasyona gidip buralardan kaçabilirim, sonra siktir olup gidebilirim. Daha acı çekeceğim bir yere, belki daha huzurlu olacağım bir yere. Yorgun gözlerle tüm şehri izleyebilirim. Sonra bir yerlere yerleşip, kahpe menfaatlerden, sahte toplumdan uzaklaşabilirim. Yeni bir hayata başlayabilirdim, şanslı olabilirdim, iyi insanlarla tanışabilirdim. Belki güzel bir insanla tanışabilirdim.

Belki birini severdim, belki birinden nefret ederdim, zaman geçerdi. Birlikte bolca zaman geçirebilirdik; nefret veya aşkla, ama zaman geçerdi. Belki kavga ederdim insanlarla, sonra rahatlardım. Deniz kenarına giderdim şarabımı alıp, dalgalarla konuşabilirdim. Gecenin en hüzünlü saatinde uyanıp tüm gelmişime geçmişime sövebilirim. Seçimlerimi, kaybettiklerimi düşünebilirim. Gecenin bir yarısı balkonda bir sigara tütürür sessiz çığlığımı tüm sokaklara yollayabilirim. Yapayalnız kalıp çocukluğumu düşünebilirdim, kendimden tiksiniş kafamı duvarlara vurabilirdim. Sonra güneş açabilirdi, *ama ben ama ben ama ben! Ben var ya ben!* Geldiğim yeri özlerdim, her şeyi görürdüm o güneşten sonra! Doğduğum yeri, memleketimi, çocukluğumu, düşlerimin rengini.

Belki suçum ve günahım bu benim, bir yere gidemeyeceğim biliyorum, burada kalacağım tam nefes aldığım yerde...